

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško
ve věci

žalobce: P. A., narozen „X“,
zastoupen zákonnou zástupkyní M. A., narozenou „X“,
oba bytem „X“,

proti
žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí,
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2019, č. j. MPSV-2019/123080-916,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své zákonné zástupkyně domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2019, č. j. MPSV-2019/123080-916, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky v Ústí nad Labem, kontaktního pracoviště Louny, ze dne 11. 9. 2018, č. j. 51913/2018/LOU, sp. zn. SZ/89772/2013/AIS-SSL (dále jen „správní orgán prvního stupně“). Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně zamítl návrh žalobce na změnu výše přiznaného příspěvku na péči a rozhodl o poskytování příspěvku v původní výši 6 600 Kč.

Žaloba

2. V žalobě žalobce popsal dosavadní průběh správního řízení a dále uvedl, že žalovaný se s jeho námitkami v žalobou napadeném rozhodnutí nedostatečně vypořádal, neboť jeho závěry neodpovídají lékařským zprávám, z nichž při rozhodnutí vycházel. Připomněl, že

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 1. strana)

posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „posudková komise“) ze dne 8. 3. 2019 nekoresponduje s posudkem lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Louny (dále jen „OSSZ“). K tomuto posudku dále žalobce doplnil, že mu nebylo vysvětleno, proč žalovaný přistoupil k vypracování nového posudku posudkové komise ze dne 24. 5. 2019. Poukázal na lékařské zprávy Mgr. V. ze dne 1. 10. 2018 a 6. 2. 2019 a objasnil, že je-li v nich uvedeno, že je pečlivý ve stravovacím režimu, neznamená to, že si sám dokáže vybrat stravu dle svého omezení, neboť je mu 10 let. Posudková komise podle žalobce rovněž nezohlednila problémy s jemnou motorikou a souvisejícím dodržováním tělesné hygieny a řádné očisty po výkonu fyziologické potřeby, v čemž mu jeho onemocnění brání. Větší dohled potřebuje také při oblékání a obouvání, neboť není schopen si sám zvolit oblečení dle počasí a příležitosti. Žalovaný podle žalobce překročil meze správního uvažování [§ 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)] a dostatečně se nevypořádal s jeho námitkami.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě popsal dosavadní průběh řízení s tím, že v rámci odvolacího řízení požádal o posouzení stupně závislosti žalobce na pomoci druhé osoby posudkovou komisi. Uvedl, že v posudku posudkové komise ze dne 8. 3. 2019 zjistil rozpor mezi textem posudkového hodnocení a přiloženou tabulkou k posudku, a proto požádal posudkovou komisi o odstranění tohoto rozporu při doplňujícím posouzení (posudek posudkové komise ze dne 24. 5. 2019). Žalovaný trval na tom, že v odvolacím řízení postupoval v souladu s právními předpisy, vycházel z objektivních podkladů, neboť posudková komise zasedala v odborném složení za přítomnosti odborníka z oboru interny. Vypracovaný posudek tak považoval za odborný, stěžejní a úplný důkazní prostředek. Žalovaný dále uvedl, že na základě odvolání žalobce mu byla uznaná jako nezvládnutá základní životní potřeba v podobě orientace, přičemž k nezvládnutí základní životní potřeby v podobě oblékání a obouvání a tělesné hygieny byly sebeobslužné činnosti zachovány. Podotkl, že nezvládání základní životní potřeby stravování nebylo v odvolání žalobcem namítáno. Žalovaný konstatoval, že určitý stupeň asistence a dohledu u dítěte ve věku 10 let nelze považovat za mimořádnou péči, a proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť zákonná zástupkyně žalobce a ani žalovaný se po řádném poučení soudu, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k této otázce nevyjádřili.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 2. strana)

je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

6. Soud přezkoumal v rámci žalobních námitek skutkový a právní stav věci a dospěl k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná.
7. Smyslem zákona o sociálních službách je úprava podmínek poskytování pomoci a podpory fyzickým osobám v nepříznivé sociální situaci prostřednictvím sociálních služeb a příspěvku na péči. Příspěvek na péči, který je předmětem řízení v dané věci, se podle § 7 téhož zákona poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob. Náklady na příspěvek se hradí ze státního rozpočtu. Nárok na něj má osoba, která splňuje předpoklady uvedené v § 4 odst. 1 téhož zákona (mezi účastníky není sporu o tom, že podmínky zde uvedené žalobce splňuje), která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 uvedeného zákona, pokud jí tuto pomoc poskytuje osoba blízká nebo asistent sociální péče nebo poskytovatel sociálních služeb, který je zapsán v registru poskytovatelů sociálních služeb nebo dětský domov, anebo speciální lůžkové zdravotnické zařízení hospicového typu; nárok na příspěvek má tato osoba i po dobu, po kterou je jí podle zvláštního právního předpisu poskytována zdravotní péče v průběhu hospitalizace. O příspěvku rozhoduje krajská pobočka Úřadu práce.
8. Podle § 8 odst. 1 uvedeného zákona osoba (do 18 let věku), která vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby, se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři základní životní potřeby, b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat čtyři nebo pět základních životních potřeb, c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat šest nebo sedm základních životních potřeb, d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat osm nebo devět základních životních potřeb.
9. Dle § 9 uvedeného zákona se při posuzování stupně závislosti hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. Při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplyvá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku. Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis (§ 9 odst. 4, 5 a 6 téhož zákona).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 3. strana)

10. Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis, kterým je vyhláška č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách (dále jen „vyhláška č. 505/2006 Sb.“). Dle § 2 odst. 1 uvedené vyhlášky se při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládnutí základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení. Dle § 2a uvedené vyhlášky pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
11. V příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. jsou vymezeny schopnosti zvládat základní životní potřeby.
- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**mobilita**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, chůzi po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, používat dopravní prostředky včetně bariérových.
 - Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**orientace**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se časem, místem a osobou, orientovat se v obvyklém prostředí a situacích a přiměřeně v nich reagovat.
 - Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**komunikace**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna dorozumět se a porozumět, a to mluvenou srozumitelnou řečí a psanou zprávou, porozumět všeobecně používaným základním obrazovým symbolům nebo zvukovým signálům, používat běžné komunikační prostředky.
 - Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**stravování**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nápoj nalít, stravu naporcovat, naservírovat, najíst se a napít, dodržovat stanovený dietní režim.
 - Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**oblékání a obouvání**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, oblékat se a obouvat se, svlékat se a zouvat se, manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem.
 - Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**tělesná hygiena**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna použít hygienické zařízení, mýt si a osušovat si jednotlivé části těla, provádět celkovou hygienu, česat se, provádět ústní hygienu, holit se.
 - Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**výkon fyziologické potřeby**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna včas používat WC, vyprázdnit se, provést očistu, používat hygienické pomůcky.
 - Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**péče o zdraví**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovená léčebná a ošetrovatelská opatření a používat k tomu potřebné léky, pomůcky.
 - Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**osobní aktivity**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vstupovat do vztahů s jinými osobami, stanovit si a dodržet denní

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 4. strana)

program, vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí jako např. vzdělávání, zaměstnání, volnočasové aktivity, vyřizovat své záležitosti.

- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**péče o domácnost**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna nakládat s penězi v rámci osobních příjmů a domácnosti, manipulovat s předměty denní potřeby, obstarat si běžný nákup, ovládat běžné domácí spotřebiče, uvařit si teplé jídlo a nápoj, vykonávat běžné domácí práce, obsluhovat topení a udržovat pořádek (tato schopnost se nehodnotí u osob do 18 let věku).

12. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 5. 2. 2018 návrh na změnu výše přiznaného příspěvku na péči. Podle posudku o zdravotním stavu žalobce ze dne 23. 3. 2018 dospěl posudkový lékař OSSZ MUDr. J. H. k závěru, že žalobce nezvládá celkem pět základních životních potřeb, a to orientaci, komunikaci, výkon fyziologické potřeby, péči o zdraví a osobní aktivity. Na základě tohoto posudku správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 5. 4. 2018, č. j. 19679/2018/LOU, zamítl návrh na změnu výše příspěvku na péči a ponechal žalobci příspěvek na péči v původní výši 6 600 Kč měsíčně. Dne 3. 7. 2018 podal žalobce další návrh na změnu výše přiznaného příspěvku na péči. Podle posudku o zdravotním stavu žalobce ze dne 7. 9. 2018 dospěl posudkový lékař OSSZ MUDr. J. H. k závěru, že žalobce nezvládá celkem pět základních životních potřeb, a to komunikaci, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu, péči o zdraví a osobní aktivity. Na základě tohoto posudku správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 11. 9. 2018, č. j. 51913/2018/LOU, které nabylo právní moci dne 18. 6. 2019, opětovně zamítl návrh žalobce na změnu výše přiznaného příspěvku na péči a ponechal žalobci příspěvek na péči v původní výši 6 600 Kč měsíčně. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 26. 9. 2018 odvolání, v němž namítal rozpor mezi jednotlivými posudky posudkového lékaře správního orgánu prvního stupně a poukázal na krátký časový úsek mezi jednotlivými posudky. Konkrétně namítal, že nezvládá základní životní potřebu orientace (orientuje se ve známém prostředí, venku potřebuje dohled), výkon fyziologické potřeby (nutnost dohledu při následné očištění) a dále je nutný dohled při styku s dalšími osobami, a to z důvodu nečekaných afektů a výbuchů agrese. Závěrem poukázal na rozpor v odlišné diagnóze, kdy v posudku ze dne 23. 3. 2018 byla uvedena diagnóza F84 – poruchy autistického spektra, přičemž v posudku ze dne 7. 9. 2018 byla uvedena diagnóza F91 – poruchy chování.
13. Ze správního spisu soud dále zjistil, že žalovaný si nechal v souladu s § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů pro účely odvolacího řízení vypracovat posudek posudkovou komisí, který byl vypracován za přítomnosti odborné dětské neuroložky MUDr. V. N. v nepřítomnosti žalobce dne 8. 3. 2019; při jednání posudkové komise nebyl žalobce přítomen. V odůvodnění posudku posudková komise konstatovala, že žalobce nezvládá základní životní potřeby orientace, komunikace, péči o zdraví a osobní aktivity, přičemž v přiložené tabulce hodnocení stupně závislosti ve věku do 18 let bylo uvedeno, že žalobce nezvládá základní životní potřeby orientace, komunikace, tělesnou hygienu, péči o zdraví a osobní aktivity. Žalovaný, vědom si rozporu mezi textem posudku a přiložené tabulky, opětovně přerušil řízení a požádal posudkovou komisi o doplňující posouzení zdravotního stavu žalobce. Doplňující posudek byl vypracován posudkovou komisí za přítomnosti odborné dětské neuroložky MUDr. V. N. dne 24. 5. 2019, a to v nepřítomnosti žalobce. Posudková komise dospěla k závěru, že žalobce nezvládá základní životní potřeby orientace, komunikace, péče

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 5. strana)

o zdraví a osobní aktivity. Na základě doplňujícího posudku posudkové komise vydal žalovaný napadené rozhodnutí.

14. Soud nejprve hodnotil námitku žalobce, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s odvolacími námitkami. K tomu soud uvádí, že žalovaný na odvolací námitky žalobce, byť si lze jistě představit obsáhlejší odůvodnění, reagoval. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí též vysvětlil, z jakých důvodů považuje posudek posudkové komise ze dne 8. 3. 2019 ve spojení s doplňujícím posudkem ze dne 24. 5. 2019 za přesvědčivý a úplný stěžejní důkazní prostředek. Soud dále podotýká, že žalovaný v napadeném rozhodnutí i řádně vysvětlil, že posudek posudkové komise vykazuje nesrovnalosti, a proto posudkovou komisi požádal o vypracování doplňujícího posudku (srov. odst. 1 a 2 na straně 6 napadeného rozhodnutí). Námitce nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí tudíž soud nepřisvědčil.
15. Následně se soud zabýval dalšími námitkami žalobce, v nichž nesouhlasil s tím, že jako zvládané byly v jeho případě vyhodnoceny základní životní potřeby stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena a výkon fyziologické potřeby vymezené pod písm. d), e), f) a g) v příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb.
16. Podle § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách platí, že při posuzování stupně závislosti osoby vychází okresní správa sociálního zabezpečení ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře.
17. Podle § 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb. se za neschopnost zvládnání základní životní potřeby považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládnání základní životní potřeby se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu. Přijatelným standardem se rozumí zvládnání základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby.
18. K otázce posuzování nároků na příspěvek na péči se opakovaně vyjadřoval i Nejvyšší správní soud, a to např. ve svém rozsudku ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009-53 (dostupný na www.nssoud.cz), kdy z tohoto rozsudku jednoznačně plyne, že posouzení stupně závislosti osoby pro účely rozhodování o příspěvku na péči v řízení v prvním stupni i v řízení odvolacím musí vycházet z hodnocení všech podkladů uvedených v § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách, přičemž na výsledný lékařský posudek, který je v tomto řízení stěžejním důkazem, je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti. Nenaplnění těchto požadavků je vadou řízení před správním orgánem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Na danou judikaturu navazuje i další judikatura Nejvyššího správního soudu, když ten např. v rozsudku ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25 (dostupný na www.nssoud.cz), judikoval, že: „*V řízení o nároku na příspěvek na péči podle zákona o sociálních službách je povinností odvolacího správního orgánu žádat po posudkové komisi doplnění posudku, pokud*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 6. strana)

posudková komise postavila své hodnocení na rozporných podkladech, aniž by rozpory sama odstranila nebo vysvětlila. Tak tomu může být v případě, že se objeví rozpor mezi výsledkem šetření sociálního pracovníka a názorem posudkové komise, aniž by posudková komise sama provedla vlastní přeshetření zdravotního stavu žadatele o příspěvek na péči.“

19. Žalovaný tedy postupoval správně, jestliže v rámci odvolacího řízení nechal v intencích § 28 odst. 2 zákona o sociálních službách vypracovat posudek posudkové komise ze dne 8. 3. 2019, neboť žalobce rozporoval závěry obsažené v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jež vycházelo z posudku o zdravotním stavu žalobce ze dne 7. 9. 2018.
20. Soud se proto s ohledem na uplatněné žalobní námitky, výše předestřanou právní úpravu a na případ dopadající judikaturu Nejvyššího správního soudu zaměřil na to, zda je posudek posudkové komise ze dne 8. 3. 2019, doplněný posudkem ze dne 24. 5. 2019, přesvědčivý a úplný tak, aby nebylo pochyb o jeho objektivnosti a správnosti. Z posudku posudkové komise ze dne 8. 3. 2019 přitom soud zjistil, že komise jednala v řádném složení za přítomnosti oborné dětské neuroložky MUDr. V. N. Soud dále poukazuje na to, že žalovaný si pro rozpor textu posudku a přiložené tabulky hodnocení stupně závislosti správně vyžádal od posudkové komise doplňující posudek. Doplňující posudek byl vypracován 24. 5. 2019, přičemž z daného doplňujícího posudku plyne, že posudková komise jednala v řádném složení za přítomnosti odborné dětské neuroložky MUDr. V. N. Soud nemá pochyb o odbornosti komise a její způsobilosti hodnotit omezení žalobce ve vztahu k právní úpravě příspěvku na péči. Z posudku ze dne 8. 3. 2019 a doplňujícího posudku ze dne 24. 5. 2019 vyplývá, z jakých podkladů posudková komise vycházela (mj. z posudkového spisu OSSZ, spisu odvolacího orgánu, zdravotní dokumentace praktické ošetřující lékařky MUDr. L. T., sociálního šetření uskutečněného pracovníky správního orgánu prvního stupně ve dnech 2. 3. 2018 a 1. 8. 2018 a lékařskými zprávami z oboru psychologie a dětské psychiatrie, včetně žalobcem zmiňovaných lékařských zpráv Mgr. V. z 1. 10. 2018 a 6. 2. 2019).
21. V posudku ze dne 8. 3. 2019 posudková komise konstatovala, že žalobce nezvládá základní životní potřeby orientace, komunikace, péči o zdraví a osobní aktivity, nicméně v přiložené tabulce hodnocení stupně závislosti ve věku do 18 let bylo uvedeno, že žalobce nezvládá základní životní potřeby orientace, komunikace, tělesnou hygienu, péči o zdraví a osobní aktivity (navíc zde byla základní životní potřeba tělesná hygiena). Z tohoto důvodu žalovaný požádal posudkovou komisi o doplňující posouzení zdravotního stavu žalobce. Posudková komise shodně jako posudkový lékař OSSZ dospěla k závěru, že žalobce nezvládá základní životní potřeby komunikace, péče o zdraví a osobní aktivity. Oproti posudkovému lékaři OSSZ uznala, že žalobce nezvládá základní životní potřebu orientace, ke které nemá při kombinaci duševních poruch přiměřené duševní kompetence, a nepřiznala žalobci nezvládnutí základní životní potřeby oblékání a obouvání a tělesné hygieny, neboť při zjištěném postižení jsou tyto sebeobslužné činnosti zachovány a není zjištěno limitující postižení pohybové. Posudková komise se rovněž vyjádřila k základní životní potřebě mobility, stravování a výkonu fyziologické potřeby, které považuje u žalobce za zvládnuté.
22. Na základě zdravotní dokumentace a sociálního šetření, které se uskutečnilo dne 1. 8. 2018 v místě bydliště žalobce, dospěla posudková komise k závěru, že žalobce nemá posudkově významné omezení mobility, stravování, oblékání a obouvání, tělesné hygieny a výkonu fyziologické potřeby. Posudková komise v posudku ze dne 24. 5. 2019 (konkrétně na straně Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.
(K.ř.č. 1 – rozsudek - 7. strana)

3 posudku) rozvedla, z jakých důvodů považuje základní životní potřeby mobility, stravování, oblékání a obouvání, tělesné hygieny a výkon fyziologické potřeby žalobcem za zvládnutelné. Mj. k základní životní potřebě mobility uvedla, že žalobce nemá limitující postižení pohybového aparátu a je samostatně mobilní. K základní životní potřebě stravování pak posudková komise uvedla, že žalobce se sám nají a napije připraveného pokrmu a nápoje, je uváděna i pečlivost při dodržování stravovacího režimu při obezitě. K základní životní potřebě oblékání a obouvání a tělesné hygieny posudková komise podotkla, že tuto na rozdíl od prvostupňového posudku neuznává, neboť při zjištěném duševním postižení jsou sebeobslužné činnosti zachovány a není zjištěno limitující pohybové postižení. Dohled a určitý stupeň asistence ve věku 10 let dítěte nelze podle posudkové komise hodnotit jako mimořádnou péči. K základní životní potřebě výkonu fyziologické potřeby posudková komise uvedla, že žalobce je plně kontinentní, potřebu ovládá, je dostatečně orientovaný a nemá pohybové postižení, pro které by nebyl schopen provést očistu po vykování potřeby. Komise uzavřela, že považuje u žalobce za nezvládnuté 4 základní životní potřeby, a to orientaci, komunikaci, péči o zdraví a osobní aktivity, a proto se jedná o osobu do 18 let věku, která se považuje dle § 8 odst. 1 písm. b) zákona o sociálních službách za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II. (středně těžká závislost).

23. Tento závěr posudkové komise přitom není v rozporu se záznamem ze sociálního šetření ze dne 1. 8. 2018, z něhož ke stravování vyplývá, že žalobce se sám napije i nají, jí jen lžící, jídlo musí mít naporcované, sám od sebe si jídlo nevezme, nemusí dodržovat dietu, ale po léčích se spravil a matka se snaží připravovat dietní jídla. K základní životní potřebě oblékání a obouvání ze záznamu ze sociálního šetření vyplývá, že se žalobce zvládne obléknout, ale jen s kontrolou, matka u něho musí stát a radit mu, žalobce nezvládá úpravu oblečení a správné vrstvení, neví, jak se obléci dle počasí a situace, zaměří se jen na určitý druh oblečení a jiný nechce nosit. K rozporované základní životní potřebě tělesné hygieny ze záznamu ze sociálního šetření soud zjistil, že žalobce si zvládne sám vyčistit zuby, ale nevyčistí si je dobře. Žalobce si zvládne umýt ruce i obličej, ale matka na něho musí dohlédnout a musí mu hygienu připomínat. Při celkové hygieně je nutná pomoc dospělé osoby, žalobce se nezvládne sám dobře umýt a usušit, nezvládne si sám nastavit a napustit vodu do vany. Ke čtvrté rozporované základní životní potřebě, a to výkonu fyziologické potřeby, ze sociálního šetření vyplynulo, že žalobce včas cítí potřebu a dojde na toaletu, potřebuje pomoci při očištění. Soud v tomto ohledu poukazuje na názor posudkové komise, že určitý stupeň asistence při servírování jídla, oblékání, celkové očištění a očištění po výkonu fyziologické potřeby u žalobce jako dítěte ve věku 10 let nelze považovat za mimořádnou péči, která by odůvodnila hodnocení zmíněných základních životních potřeb jako nezvládnutých, a to v přijatelném standardu s ohledem na věk žalobce. Pro posouzení těchto základních životních potřeb jako nezvládaných tedy nejsou medicínské důvody, neboť potřeba pomoci při těchto úkonech v případě žalobce není odůvodněna jeho zdravotním stavem, který u něj byl zjištěn.
24. V návaznosti na shora uvedené skutečnosti soud považuje za nutné zdůraznit, že za zvládnuté se považují i takové základní životní potřeby, jestliže jsou osobou zvládnuty v přijatelném standardu za pomoci různých kompenzačních pomůcek (francouzské hole, brýle, naslouchadla) či zvýšeném dohledu dospělé osoby nad nezletilým dítětem (příprava oblečení, naservírování jídla, připomínání mytí rukou). Tento přijatelný standard však neznamená to samé jako zvládání základních životních potřeb zcela zdravým a ničím

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 8. strana)

neomezeným jedincem, snižena kvalita výkonu některých základních životních potřeb tak nemůže založit nárok na příspěvek na péči.

25. Soud shrnuje, že posudek posudkové komise ze dne 8. 3. 2019 ve spojení s doplňujícím posudkem ze dne 24. 5. 2019 se opíral o dostatečné podklady, o výsledky sociální šetření ze dne 2. 3. 2018 a 1. 8. 2018 a nálezy ošetřující lékařky a odborných lékařů. Posudek posudkové komise ze dne 8. 3. 2019 a doplňující posudek ze dne 24. 5. 2019 se vyjadřuje ke všem žalobcem zpochybňovaným základním životním potřebám a posudková komise své závěry dostatečným způsobem odůvodnila. Soud tedy shledal posudek posudkové komise ze dne 8. 3. 2019 ve spojení s doplňujícím posudkem ze dne 24. 5. 2019 přesvědčivým, úplným a objektivním. Posudky posudkové komise došlo dle soudu k dostatečné objektivizaci zdravotního stavu žalobce a jeho schopností zvládat základní životní potřeby. Námitku nedostatečného zhodnocení žalobcova zdravotního stavu tedy soud shledal nedůvodnou.
26. Je pravdou, že zdravotní stav žalobce byl posudkovým lékařem OSSZ posuzován během kratšího časového úseku odlišně. Konkrétně v posudku ze dne 23. 3. 2018 posudkový lékař uznal jako nezvládané základní životní potřeby orientace, komunikace, výkon fyziologické potřeby, péči o zdraví a osobní aktivity. V posudku posudkového lékaře ze dne 7. 9. 2018 uznal posudkový lékař OSSZ jako nezvládnuté základní životní potřeby komunikace, oblékání a obouvání, tělesné hygieny, péče o zdraví a osobní aktivity. Nicméně k odvolání žalobce byl jeho stav opětovně posouzen posudkovou komisí, jejíž členkou byla i odborná dětská neuroložka. Základní životní potřebu oblékání a obouvání a tělesnou hygienu (přiznané v posudku posudkového lékaře OSSZ ze dne 7. 9. 2018) a základní životní potřebu výkon fyziologické potřeby (přiznané v posudku posudkového lékaře OSSZ ze dne 23. 3. 2018) vyhodnotila posudková komise u žalobce jako zvládanou a závěry, proč tyto potřeby takto hodnotila, i náležitě odůvodnila. Vzhledem k tomu, že soud vyhodnotil posudky posudkové komise ve svém souhrnu jako úplné, odborné, objektivní a komplexní, lze konstatovat, že žalobce ke dni vydání napadeného rozhodnutí z důvodu zdravotního stavu nezvládal čtyři základní životní potřeb, a byl tak závislý na pomoci jiné osoby ve stupni II (středně těžká závislost).
27. Soud zdůrazňuje, že pokud došlo ke zhoršení jeho zdravotního stavu, může si žalobce požádat o změnu výše přiznaného příspěvku na péči. V rámci tohoto řízení by pak bylo znovu hodnoceno, zda je z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností žalobce dostatečný k pravidelnému zvládnutí základních životních potřeb a zda je schopen rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základních životních potřeb. Lze přitom předpokládat, že se zvyšujícím se věkem žalobce může být hodnocení některých základních životních potřeb odlišné.
28. Soud opakovaně zdůrazňuje, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí rekapituloval závěry posudkové komise, ke kterým dospěla při hodnocení schopnosti žalobce zvládat základní životní potřeby, přičemž závěry posudkové komise považoval žalovaný za úplné a přesvědčivé. Ze závěrů posudkové komise ve svém rozhodnutí žalovaný vycházel, což je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle které je úplný a přesvědčivý posudek posudkové komise stěžejním důkazem v řízení o příspěvku na péči. Z tohoto důvodu soud neshledal oprávněnou námitku žalobce o překročení mezí správního uvážení ze strany žalovaného.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 9. strana)

29. S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku zamítl.
30. Současně soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřísluší, navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 4. února 2020

Mgr. Ladislav Vaško v.r.
samosoudce